

Ερμηνεία στην εξαήμερη Δημιουργία - Λόγος Η΄ (Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος)

/ [Πεμπτούσια](#)

Για τη δημιουργία της γυναίκας από την πλευρά που αφαιρέθηκε από τον Αδάμ, και την προφητεία του γι' αυτήν. Και γι' αυτούς που φλυαρούν πως το δένδρο ήταν η γυναίκα και αποκάλυψη τι ήταν το δένδρο.

Επάξια και δίκαια θαυμάσαμε χθες τη σοφία και τη δύναμη του Θεού, διότι από το απλό χώμα, αφού έπλασε πολλά μέλη, έφτιαξε τέλειο άνθρωπο. Κι αυτού του ανθρώπου θαυμάσαμε υπερβολικά τη σύνεση και τη σοφία, με την οποία μπόρεσε σε τόσα πολλά ζώα να δώσει διάφορα και κατάλληλα ονόματα. Αλλά και σήμερα ο λόγος έχει έλθει για να μας αναφέρει μερικά αξιοθαύμαστα πράγματα, τα οποία δεν είναι καθόλου κατώτερα από εκείνα που λέχθηκαν χθες, για να θαυμάσουμε πάλιν υπερβολικά.

Διότι ο Θεός, αφού από ένα μικρό κι απλό κόκκαλο έφτιαξε και πάλι πολλά μέλη σώματος, παρουσίασε τη γυναίκα κι ο Αδάμ - είναι αξιοθαύμαστο- προφητεύει καθαρά σχετικά με αυτά που θα της συμβούν. Διότι ενώ όχι απλώς σε συνηθισμένο ύπνο αλλά σε έκσταση τον υπέβαλε ο Θεός κι αφαίρεσε την πλευρά του και γιάτρεψε πλήρως την τομή και μετέτρεψε την πλευρά σε γυναίκα και την έφερε προς το μέρος του, δεν του διέφυγε από πού είχε ληφθεί αλλά λέγοντας: «τούτο νυν οστούν εκ των οστέων μου και σαρξ εκ της σαρκός μου» (Γεν. β´, 23), έπειτα προφητεύει σαφέστατα γι' αυτά που θα γίνουν λέγοντας: «αύτη κληθήσεται γυνή» αντί του γονή (τοκετός) από την οποία άρχισε και ο τοκετός, «κληθήσεται γυνή, ότι εκ του ανδρός αυτής ελήφθη αύτη» (Γεν. β´, 23). «Ένεκεν τούτου», δηλαδή του πράγματος αυτού, διότι από τον άνδρα προήλθε η γυναίκα «καταλείπει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα και προσκολληθήσεται προς την γυναίκα αυτού και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν» (Γεν. β´, 24).

Να μία προφητεία διατυπωμένη απλά, σχετική με αυτά που θα συμβούν, η οποία φανερώνει ξεκάθαρα την έκβαση των μελλοντικών γεγονότων.

Η Γραφή, φανερώνοντας την απάθεια την οποία είχαν τότε, λέγει: «και ήσαν και οι δύο γυμνοί... και ουκ ησχύνοντο» (Γεν. β´, 25). «Ο δε όφιος ην φρονιμώτατος πάντων των θηρίων των επί της γης» (Γεν. γ´, 1). Διότι ήταν ο πιο φρόνιμος από

όλα τα θηρία, όχι από κάποιο άλλο. «Και είπε ο όφις τη γυναίκή· τί ότι είπε ο Θεός ου μη φάγητε από παντός ξύλου του παραδείσου»; (Γεν. γ', 1).

Ερώτηση: Μήπως σε ανθρώπινη γλώσσα μίλησε το φίδι με τα λόγια αυτά στη γυναίκα;

Απάντηση: Καθόλου. Διότι κανένα θηρίο ούτε κανένα άλλο ζώο δεν είχε αξιωθεί την ανθρώπινη ομιλία. Οι πρωτόπλαστοι όμως, επειδή αξιώθηκαν πολλή σοφία και γνώση από το Θεό, γνώριζαν ως κυρίαρχοι κάθε φωνή κτηνών και θηρίων και πουλιών κι όλων γενικά των ζώων. Έτσι ενώ το φίδι μιλούσε με τη δική του γλώσσα καταλάβαινε η γυναίκα τα λεγόμενα. Κι επειδή και το φίδι και ο διάβολος, που μιλούσε μέσω του, μιλούσαν παράξενα, επειδή δεν γνώριζαν το μυστικό της εντολής, συμπληρώνει η γυναίκα αυτό που αγνοούσε ο εχθρός και, αντί να τον αντικρούσει, του λέει: «από καρπού του ξύλου του παραδείσου φαγούμεθα, από δε του καρπού του ξύλου, ο έστιν εν μέσω του παραδείσου, είπε ο Θεός, ου φάγεσθε απ' αυτού ουδέ μη άψησθε αυτού, ίνα μη αποθάνητε» (Γεν. γ', 2-3).

Σαν έμαθε ο απατεώνας το απόρρητο της εντολής αμέσως ρίχνει το δόλωμα της άπατης γεμάτο από θανατηφόρο δηλητήριο (Ιακ., γ', 8) απαντά: «ου θανάτω αποθανείσθε· ήδει γαρ ο Θεός, ότι ή αν ημέρα φάγητε απ' αυτού διανοιχθήσονται υμών οι οφθαλμοί και έσεσθε ως θεοί, γινώσκοντες καλόν και πονηρόν» (Γεν. γ', 4-5). Τι πλάνη, τι τρέλλα! Επειδή φθόνησε ο Θεός την προκοπή σας, λέγει, για να μη μοιάσετε μ' αυτόν και γίνετε θεοί, παρεμπόδισε το να φάτε από το δέντρο. Στ' αλήθεια δεν πρόκειται να πεθάνετε. Πράγματι «φθείρουνσιν ήθη χρηστά ομιλίας κακαί» (Α Κορ. ιε', 23). Η γυναίκα πιστεύει τα μολυσμένα από την κακία λόγια της άπατης του απατεώνα· νομίζει ότι ο πανώλεθρος είναι πιο αξιόπιστος από τον Δεσπότη, με μάτια γεμάτα περιέργεια κατανοεί την καλλονή και ωραιότητα του δέντρου και του καρπού «και λαβούσα από του καρπού έφαγεν» (Γεν. γ', 6). Τώρα, πώς έφαγε, είτε με αισθητό τρόπο είτε με νοητό, δεν ξέρουμε, τούτο μόνο γνωρίζουμε, το ότι η Γραφή μαρτυρεί ολοφάνερα ότι έφαγε, δηλαδή όπως ήταν συνήθεια τότε σ' εκείνη τη φύση να λαμβάνει τροφή.

(συνεχίζεται)